

Arrest

nr. 217 861 van 1 maart 2019
in de zaak RvV X / IV

In zake: X
VOOGD : X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat B. SOENEN
Vaderlandstraat 32
9000 GENT

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 25 september 2017 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 22 augustus 2017.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 8 januari 2019 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 4 februari 2019.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken D. DE BRUYN.

Gehoord de opmerkingen van verzoeker en zijn advocaat E. VERSTRAETEN *loco* advocaat B. SOENEN en van attaché M. SOMMEN, die verschijnt voor verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

Verzoeker, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, komt volgens zijn verklaringen op 17 november 2015 als niet-begeleide minderjarige België binnen zonder enig identiteitsdocument en verzoekt op 18 november 2015 om internationale bescherming. Op 22 augustus 2017 beslist de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: de commissaris-generaal) tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Dit is de thans bestreden beslissing, die op dezelfde dag aan verzoeker aangetekend wordt verzonden.

Deze beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U verklaarde een Afghaans staatsburger en een soennitische moslim te zijn. U bent afkomstig uit Serahi Alaudin in Kabul. U bent minderjarig.

Vier of vijf dagen na het suikerfeest van 2015 werd uw vader, die in het verleden nog gewerkt heeft voor de Afghaanse inlichtingendiensten, 's nachts vanuit zijn woning ontvoerd. U en de andere gezinsleden verbleven op dat moment eveneens in de woning waar de ontvoering plaatsvond.

Diezelfde nacht nog ging u met uw moeder en overige gezinsleden naar het huis van een tante in een ander deel van Kabul.

De volgende dag startte u samen met uw gezinsleden met uw reisweg naar Europa.

U verliet Afghanistan via Pakistan waarna u via Iran naar Turkije reisde. Bij de daaropvolgende oversteek naar Grieks grondgebied raakte u afgezonderd van uw andere gezinsleden, waarmee u tot op heden niet meer in contact kwam. Na Griekenland reisde u via verschillende u onbekende landen tot u op 17 november 2015 via Duitsland België bereikte. De volgende dag, op 18 november 2015, diende u een asielaanvraag in bij de Belgische autoriteiten.

Via een Afghaanse familie in België kwam u zes maanden na uw aankomst in België te weten dat uw vader tien dagen na uw vertrek uit Afghanistan vermoord werd. De Afghaanse familie in kwestie kwam het nieuws te weten via uw tante langs moeders kant.

Ter staving van uw asielaanvraag legde u verschillende foto's van uw vader en verschillende foto's van een begraafplaats voor.

B. Motivering

Uit uw verklaringen blijkt dat u vreest vermoord te worden zoals uw vader, omdat u de zoon bent van iemand die nog bij de inlichtingendiensten gewerkt heeft. Er dient echter te worden vastgesteld dat u er niet in geslaagd bent om uw vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming aannemelijk te maken.

Behalve dat uw vader als kolonel voor de Afghaanse inlichtingendiensten heeft gewerkt geeft u geen redenen aan waarom uw vader door zijn belagers zou kunnen gevisieerd worden.

Evenwel moet hierbij opgemerkt worden dat uw vader zijn werkzaamheden in dienst van de overheid eindigden bij de val van het regime van Najibullah Ahmadzai, wiens presidentschap ophield te bestaan in april 1992, ruim een kwarteeuw geleden (CGVS p. 6). Nadien zou uw vader een winkel uitbaten en, behalve een zenuwachtige maand ramadan net voor zijn ontvoering in 2015, kende hij bij uw weten nooit nog problemen. U bent niet op de hoogte van concrete problemen of incidenten voor uw vader of uw andere gezinsleden in de periode voorafgaand aan de ontvoering, ook niet omwille van de voormalige functie van uw vader (CGVS p. 9-10, 14 en 18).

In die zin, rekening houdend met zijn leeftijd en zijn uitdiensttreding meer dan vijftientig jaar geleden, is het dan ook opmerkelijk dat uw vader plots zou ontvoerd en vermoord worden. Wanneer u vervolgens gevraagd wordt waarom uw vader plotsklaps zou vervolgd worden geeft u aan: "Ik weet het niet. Ik vraag het me ook af. Want ze deelden nooit iets met mij. Maar hij was altijd verdrietig en nerveus thuis." Ook wanneer u vervolgens geconfronteerd werd met de context waarbij uw vader of andere gezinsleden nooit problemen kenden voor deze ontvoering en zijn uitdiensttreding reeds lange tijd geleden plaatsvond, slaagde u er niet in een toereikende uitleg te geven. U verklaarde: "Ik ga akkoord met u. Maar ik denk dat die mensen die werken voor inlichtingendienst van Najeab die hebben vijanden van die tijd. En nog altijd volgen ze hem. En ik weet ook niet of mijn vader recent een groep vervoegde en misschien zo problemen gaf. En ook ik begreep op basis van info hier in België van Afghanistan dat diegene die bij inlichtingendienst werkten ze delen nooit hun problemen met thuis." (CGVS p. 18) Indien uw vader evenwel nog altijd vijanden had en nog altijd gevolgd werd blijft het onaannemelijk dat uw voltallige gezin vijftientig jaar geen problemen kende en uw vader zelfs zonder belemmeringen een publiek zeer toegankelijke job als winkeluutbater kon uitoefenen.

Uw referentie in vage termen naar 'het vervoegen van een groep' (CGVS p. 18) is voorts weinig overtuigend en in lijn met uw algemeen volatiele en rudimentaire verklaringen over de activiteiten van uw vader. Zo verklaarde u dat u uw vader twee keer te zien kreeg in uniform tijdens uw laatste jaar. Uw vader zou u twee keer in uniform naar school gebracht hebben en hij verklaarde aan u dat hij zijn voormalig uniform aanhad omdat hij zijn salaris zou gaan ophalen. Waar u bij het CGVS aanvankelijk nog laat uitschijnen dat uw vader mogelijks inging op een rekruteringscampagne om oudgedienden opnieuw in dienst te laten treden, geeft u even later evenwel te kennen dat u er van uitging dat uw vader gepensioneerd was en om die reden een salaris diende op te halen (CGVS p. 6-7). Met andere woorden blijkt uit uw verklaringen dat u niet met zekerheid weet te zeggen of uw vader al dan niet in pensioen was. Welnu, dergelijke verklaringen zijn volatiel, weinig aannemelijk en vormen een eerste indicie aangaande uw gebrekkige kennis over uw vaders activiteiten. Bovendien kan worden opgemerkt dat het bevreemdend is dat uw vader zijn uniform moest aantrekken om een pensioen te verkrijgen en, indien dit het geval was, waarom u daar slechts twee keer getuige van was en deze beide keren plaatsvonden in uw laatste (school)jaar in Afghanistan.

Wat er ook van zij, er kan van u verwacht worden dat u beter op de hoogte bent van de activiteiten van uw vader, zeker wanneer dit de enige oorzaak van uw persoonlijke problemen blijkt te zijn.

De uiterst beperkte kennis over uw vaders activiteiten en problemen kwam verder op tekenende wijze aan bod wanneer blijkt dat u niet weet wat zijn functie was en u daar schijnbaar nooit vragen over stelde. Behalve zijn rang (kolonel) heeft u geen enkele info over uw vaders activiteiten en zelfs waar uw vader zou tewerkgesteld geweest zijn weet u niet (CGVS p. 9). Dit is bevreemdend, te meer omdat uit uw verklaringen verder blijkt dat uw moeder wél op de hoogte was over de bredere context van uw vaders problemen. U verklaarde immers dat uw vader gedurende de maand waarin hij vaak droevig was steeds met uw moeder sprak en dat uw moeder tijdens jullie reisweg aan u zei dat ze bij aankomst in België het volledige verhaal aan u zou vertellen (CGVS p. 9, 14 en 16).

Dat u gezien het voormelde geen relevante info verkreeg van uw moeder is weinig waarschijnlijk. U geeft aan dat uw moeder u nooit een antwoord wou of kon geven en dat u zelf ook geen mogelijkheden vond om vragen te stellen (CGVS p. 14, 15 en 16). Echter, u, uw broers en uw moeder waren samen wekenlang onderweg naar België. Volgens uw verklaringen waren jullie twee tot drie maanden samen vooraleer het contact tussen u en uw moeder definitief werd verbroken (CGVS p. 16). In die context is het dan ook volstrekt onwaarschijnlijk dat u op geen enkel moment de kans kreeg om vragen te stellen of dat uw moeder nooit de kans zag om u uitleg te geven over wat er gebeurde, waarom uw vader ontvoerd werd en waarom het voltallige gezin met spoed het land diende te verlaten. U haalde aan dat de situatie er zich niet toe leende en dat de reisweg moeilijk was waarbij meisjes van jongens gescheiden werden (CGVS p. 16). Evenwel moet zelfs in die context opgemerkt worden dat het onwaarschijnlijk is dat u op geen enkel moment met uw moeder kon praten. Bijgevolg is het evenzeer onwaarschijnlijk dat u niets weet over de situatie van uw vader en de omstandigheden van zijn ontvoering en waarom hij uiteindelijk zou vermoord worden.

Daarnaast moet voorts opgemerkt worden dat het tijdsverloop van jullie vlucht na de ontvoering van uw vader weinig waarschijnlijk is. U gaf aan dat vele mensen naar uw woning kwamen en dat uw vader en moeder beide geslagen werden, maar dat ze alleen uw vader meenamen. U bevestigde ook expliciet dat de belagers enkel op zoek waren naar uw vader (CGVS p. 16 en 17). Gezien deze context, waarbij uzelf, uw broers en uw moeder niet persoonlijk gevisieerd werden is het opmerkelijk dat uw moeder aanvankelijk niet in Afghanistan bleef om meer te weten te komen over de situatie van uw vader. Immers, gezien ze uw vader ontvoerden kan verwacht worden dat de belagers op korte termijn eisen zouden kunnen stellen in ruil voor een eventuele vrijlating, zoals u zelf trouwens opwierp tijdens het CGVS-interview (CGVS p. 21). Dat uw moeder alsnog op gedecideerde wijze Afghanistan ontvluchtte en deze reisweg reeds daags nadien aanvatte is des te meer opmerkelijk omdat uw moeder wel degelijk de mogelijkheid had om onderdak te vinden bij haar zus die in Kalai Fatulah in Kabul woonde. Deze woning bevond zich op ruime afstand van jullie woning in een ander deel van de stad (CGVS p. 5).

Wanneer u met deze situatie geconfronteerd werd gaf u aan dat u het ook opmerkelijk vond dat uw moeder zo snel vertrok zonder nieuws te hebben over uw vader. U gaf enkel aan dat een klacht indienen duur was en dat dit bijkomend vijanden kon creëren. U verklaarde verder nog dat het reeds vooraf gepland was om te vertrekken en dat uw vader tegen uw moeder had gezegd dat ze naar België diende te gaan indien er iets zou gebeuren (CGVS p. 18-19). Dergelijke verklaringen wijzen er op dat uw ouders klaarblijkelijk problemen verwachtten, waardoor de onwaarschijnlijkheid met betrekking tot uw onwetendheid over de situatie na een gezamenlijke reisweg van ruim twee maanden nog verder

versterkt wordt. Bovendien moet worden opgemerkt dat uw verklaring nog steeds niet verklaart waarom uw moeder niet eerst nog zou proberen om meer te weten te komen over wat er gebeurde. Bijgevolg moet worden vastgesteld dat uw verklaringen ter zake verder wijzen op het onaannemelijke karakter van het asielrelaas dat u naar voor bracht.

Tenslotte legde u ook weinig aannemelijke verklaringen af over hoe u de dood van uw vader te weten kwam. Het lichaam van uw vader werd naar jullie woning gebracht waarna bureu uw tante, de zus van uw moeder, op de hoogte brachten. Uw tante zou vervolgens uw vader begraven hebben op de plaats waar uw grootouders langs vaders kant begraven zijn (CGVS p. 17-18). Volgens uw CGVS-verklaringen gaf uw tante de informatie over uw vader aan een Afghaans koppel dat in België leeft en waar u mee in contact stond. Het is vervolgens datzelfde koppel dat u, na een verblijf van zes maanden in België, te kennen gaf dat uw vader gedood werd. U had nochtans daarvoor reeds twee keer contact gehad met uw tante, maar telkens heeft zij nagelaten om u op de hoogte te brengen (CGVS p. 17). Dat uw tante u niet op de hoogte zou brengen, maar daarentegen eerst door derden moet gecontacteerd worden vooraleer ze informatie vrijgeeft is weinig logisch. Immers, na de ontvoering van uw vader was u de oudste man in het gezin van uw moeder, de zus van uw tante, en kan er in die zin verwacht worden dat u op de hoogte wordt gesteld van wat er gebeurde. Nog belangrijker is evenwel dat de problemen met uw vader de directe en enige reden voor uw vlucht waren en u om deze reden in België reeds gestart was met uw asielprocedure. Aangezien u nog altijd contact had met uw tante en zij dus zonder twijfel op de hoogte was van uw aanvraag tot internationale bescherming, kan dan ook verwacht worden dat uw tante u op de hoogte brengt van de ontwikkelingen in uw land van herkomst. Dit is des te meer het geval wanneer in rekening wordt gebracht dat u tijdens uw contacten met uw tante zelf ook expliciet informeerde naar de situatie in uw thuisland (CGVS p. 17). Dat uw tante evenwel naliet u op de hoogte te brengen van de ontwikkelingen is weinig aannemelijk en vormt een bijkomende indicatie van uw gebrek aan geloofwaardigheid.

Al met al moet daarom worden opgemerkt dat de verschillende voormelde verklaringen onaannemelijk zijn en zij op die wijze het CGVS laten besluiten dat er aan uw asielrelaas geen geloof kan worden gehecht. Bijgevolg kan op deze basis in uw hoofd niet besloten worden tot het bestaan van een gegronde vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade.

Naast de toekenning van een beschermingsstatus aan Afghanen met een risicoprofiel kan een Afghaanse asielzoeker ook een subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer de mate van willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapend conflict in het land van herkomst dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomende geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet. Asielzoekers uit een groot aantal gebieden in Afghanistan krijgen de subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 § 2 c van de Vreemdelingenwet toegekend op basis van de algemene toestand in hun regio; dit indien zij hun reële herkomst uit deze regio en hun achtergrond aannemelijk maken en voor zover blijkt dat er geen reëel intern vluchtalternatief bestaat.

Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in Afghanistan wordt het rapport "UNHCR Eligibility Guidelines for assessing the international protection needs of asylum-seekers from Afghanistan" van 19 april 2016 in rekening genomen. Niettegenstaande het rapport aangeeft dat de veiligheidssituatie in 2015 achteruit gegaan is en dat zowel het aantal burgerslachtoffers, als het aantal veiligheidsincidenten op het gehele Afghaanse grondgebied gestegen is, bevestigt het rapport nog steeds het bestaan van regionale verschillen in de veiligheidssituatie in Afghanistan. Bovendien wordt nergens in deze UNHCR richtlijnen geadviseerd om voortgaande op een analyse van de algemene veiligheidssituatie aan elke Afghaan een complementaire vorm van bescherming te bieden. UNHCR benadrukt daarentegen dat elk verzoek om internationale bescherming op eigen merites dient beoordeeld te worden. Rekening houdend met het veranderlijke karakter van het conflict in Afghanistan, dienen de asielaanvragen van Afghanen elk nauwgezet onderzocht te worden, dit in het licht van enerzijds de bewijzen aangevoerd door de betrokken asielzoeker en anderzijds actuele en betrouwbare informatie over de situatie in Afghanistan.

UNHCR wijst er op dat asielzoekers afkomstig uit "conflict-affected areas" nood kunnen hebben aan bescherming omdat zij het risico lopen blootgesteld te worden aan een ernstige en individuele bedreiging van hun leven of persoon als gevolg van willekeurig geweld. UNHCR adviseert dat bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in de gebieden waar er sprake is van een actief conflict volgende objectieve elementen in ogenschouw genomen worden om te bepalen of er sprake van veralgemeend,

willekeurig geweld: (i) het aantal burgers dat het slachtoffer zijn van willekeurig geweld, waaronder bomaanslagen, luchtaanvallen en zelfmoordaanslagen; (ii) het aantal conflict gerelateerde incidenten; en (iii) het aantal personen dat omwille van het conflict ontheemd werden. UNHCR benadrukt dat het aantal burgerslachtoffers en het aantal veiligheidsincidenten belangrijke indicatoren zijn voor het bepalen van de intensiteit van het voortdurend conflict in Afghanistan. In de objectieve informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, worden voornoemde aspecten in rekening gebracht bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in Afghanistan. Ook met andere indicatoren wordt er rekening gehouden, in de eerste plaats bij de beoordeling van de individuele nood aan bescherming, maar ook bij de beoordeling van de nood aan bescherming omwille van de veiligheidssituatie in de regio van herkomst, indien dat de hierboven vermelde indicatoren niet voldoende zijn om het reëel risico voor burgers te beoordelen.

Uit de analyse van de veiligheidssituatie door UNHCR blijkt weliswaar dat de veiligheidssituatie in Afghanistan sinds begin 2013 verslechterd is, doch anderzijds blijkt dat het geweldsniveau en de impact van het conflict nog steeds regionaal erg verschillend is. Deze sterke regionale verschillen typeren het conflict in Afghanistan. Om die redenen dient niet alleen rekening te worden gehouden met de actuele situatie in uw land van herkomst, maar ook met de veiligheidssituatie in het gebied van waar u afkomstig bent. Gezien uw verklaringen met betrekking tot uw herkomst uit Afghanistan, dient in casu de veiligheidssituatie in de stad Kabul te worden beoordeeld.

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie (zie de aan het administratief dossier toegevoegde COI Focus Afghanistan: Security Situation in Kabul City van 6 juni 2017) blijkt dat nationale en internationale veiligheidstroepen prominent aanwezig zijn in de stad. Voorts blijkt dat de regering, het Afghaanse Nationale Leger (ANA) en de Afghaanse Nationale Politie (ANP) de situatie in Kabul relatief goed onder controle hebben. De stad is, net zoals bijna alle provinciehoofdsteden stevig in handen van de overheid en relatief veilig. Omwille van de hoge concentratie aan overheidsgebouwen, internationale organisaties, diplomatieke compounds, en internationale en nationale veiligheidsdiensten, verschilt de veiligheidssituatie in de stad Kabul van de situatie in de meeste andere Afghaanse districten en provincies. Het gros van het geweld dat in de hoofdstad plaatsvindt, kan toegeschreven worden aan de AGE's die in de stad actief zijn en er complexe aanslagen plegen. De terreuraanslagen die zij in de onderzochte periode pleegden, kaderen binnen het patroon dat zich de laatste jaren gevestigd heeft in de stad Kabul, met name gecoördineerde en complexe aanslagen die gericht zijn tegen "high profile" doelwitten waarbij de internationale aanwezigheid en Afghaanse autoriteiten worden geviséerd. Het geweld in de stad is voornamelijk gericht tegen Afghan National Security Forces (ANSF), overheidsmedewerkers, en buitenlandse (diplomatieke) aanwezigheid. Hoewel veel van deze aanslagen gebeuren zonder rekening te houden met mogelijk collateral damage onder burgers, is het duidelijk dat Afghaanse burgers niet het voornaamste doelwit zijn van de opstandelingen in Kabul. Wel heeft IS in de loop van 2016 enkele grootschalige aanslagen gepleegd, waarbij de sjiitische minderheid in de stad geviséerd werd. Willekeurige aanslagen met veel burgerdoden maar zonder aanwijsbaar doelwit komen niet voor in de stad. Dit patroon houdt nog steeds stand. Sinds begin 2014 viseren de opstandelingen weliswaar uitdrukkelijker civiele doelwitten waar westerlingen samenkomen, doch blijft het aantal burgerslachtoffers beperkt. De impact van de hierboven beschreven aanslagen is verder niet van dien aard dat het inwoners van de stad dwingt hun woonplaats te verlaten. Bovendien blijkt de stad een toevluchtsoord te zijn voor burgers die het geweld in andere districten en provincies ontvluchten.

Niettegenstaande er zich in de hoofdstad Kabul met enige regelmaat complexe aanslagen voordoen, kan er geen gewag gemaakt worden van een situatie van "open combat" of van hevige en voortdurende of ononderbroken gevechten. De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en is gezien hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat er voor burgers in de hoofdstad Kabul actueel geen reëel risico bestaat om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict. Actueel is er voor burgers in de hoofdstad Kabul aldus geen reëel risico op ernstige schade in de zin van art. 48/4, §2, c van de Vreemdelingenwet. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel zou blijken.

De documenten die u in het kader van uw asielaanvraag voorlegde zijn niet van die aard dat ze de bovenstaande vaststellingen kunnen wijzigen. U legde vooreerst enkele kopieën van foto's voor waarop uw vader in uniform zou afgebeeld staan. Deze foto's zijn louter een indicatie dat uw vader in het verleden mogelijks voor Afghaans veiligheidsdiensten heeft gewerkt. Dergelijke foto's zijn evenwel niet van die aard dat ze er in slagen uw geloofwaardigheid te herstellen aangaande de door u geclaimde actuele problemen omwille van uw vaders functie. Dat uw vader in een relatief ver verleden mogelijks bij

Afghaanse veiligheidsdiensten actief was is bovendien op zich onvoldoende om in uw hoofde te besluiten tot een actuele vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade.

Daarnaast diende u enkele foto's van een begraafplaats in; volgens u het graf van uw vader (CGVS p. 19). Uit deze foto's valt evenwel onmogelijk op te maken in welke omstandigheden uw vader om het leven zou zijn gekomen, waardoor hun bewijskracht met betrekking tot uw asielrelaas zeer relatief is en zij de voormelde onaannemelijkheid niet ongedaan kunnen maken.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

Ik vestig de aandacht van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie op het feit dat u minderjarig bent en dat bijgevolg het Verdrag inzake de rechten van het kind van 20 november 1989, geratificeerd door België, op u moet worden toegepast."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Het verzoekschrift

In een enig middel voert verzoeker de schending aan van de artikelen 48/3, 48/4 en 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: Vreemdelingenwet), van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, van de materiële motiveringsplicht, van het zorgvuldigheidsbeginsel en van het redelijkheidsbeginsel.

Het middel is als volgt onderbouwd:

"4.1. De verzoeker kan niet akkoord gaan met de weigeringsbeslissing genomen door de COMMISSARIS- GENERAAL.

De COMMISSARIS-GENERAAL voor de Vluchtelingen en de Staatlozen stelt dat de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus niet kunnen toegekend worden, voornamelijk omwille van de volgende vaststellingen met name dat :

- de problemen die de verzoeker aangehaald heeft niet geloofwaardig worden geacht ;*
- de verzoeker geen nood zou hebben aan de subsidiaire beschermingsstatus.*

De verzoeker kan het niet eens zijn met de motivering van de bestreden beslissing.

4.2.

- 4.2.1. Het zorgvuldigheidsbeginsel legt aan het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen de verplichting op haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te stoelen op een correcte feitenvinding.*

Uit het verder uiteengezette zal blijken dat het Commissariaat-generaal niet op basis van een correcte feitenvinding, rekening houdend met alle elementen eigen aan het dossier en de meest recente informatie tot haar conclusie is gekomen.

- 4.2.2. De uitdrukkelijke motiveringsplicht zoals omschreven in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen heeft tot doel de bestuurde in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid haar beslissing heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt.*

Voornoemde artikelen verplichten de overheid in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een afdoende wijze (RvS 6 september 2002, nr. 110.071; RvS 21 juni 2004, nr. 132.710)¹.

Overeenkomstig artikel 62 van de Vreemdelingenwet moeten alle administratieve beslissingen met redenen omkleed worden en moet rekening gehouden worden met alle feitelijke omstandigheden die het administratief bestuur bekend zijn.

Uit het verder uiteengezette zal blijken dat er geen afdoende verwijzingen zijn naar de individuele situatie en bepaalde essentiële aspecten van de geuite vrees van de verzoeker.

De beslissing zal bijgevolg hervormd, dan wel vernietigd moeten worden

4.3. Verzoeker is als niet-begeleide minderjarige alleen toegekomen in België. Verzoeker is nog steeds minderjarig.

- 4.3.1. In de vreemdelingenwet wordt een opsomming gegeven van wat onder een kwetsbaar profiel dient verstaan te worden.

De opsomming vermeldt in artikel 1, lid 12 de volgende personen:

"de begeleide als de niet-begeleide minderjarigen, personen met een handicap, bejaarden, zwangere vrouwen, alleenstaande ouders met minderjarige kinderen en personen die gefolterd of verkracht zijn of andere ernstige vormen van psychisch, fysiek of seksueel geweld hebben ondergaan."

Verzoeker hun kwetsbaar profiel staat onomstotelijk vast.

- 4.3.2. Het commissariaat-generaal had in overeenstemming met artikel 48/5, §3 van de Vreemdelingenwet, het profiel van verzoeker moeten in rekening brengen.

Immers stelt het artikel expliciet dat bij de beoordeling of de asielzoeker een gegronde vrees heeft voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade loopt, rekening moet gehouden worden met de algemene omstandigheden in dat deel van het land en met de persoonlijke omstandigheden van de asielzoeker.

De COMMISSARIS-GENERAAL lijkt voorbij te gaan aan het feit dat de verzoeker minderjarig was en een uiterst kwetsbaar profiel heeft.

Immers is de drempel voor noodzaak aan bescherming voor een kind veel langer dan dat voor een volwassenen.

Op zijn minst had uit de motivering van de beslissing moeten blijken, dat dit ook in aanmerking genomen werd te meer dit ook door de advocaat aan het einde van het verhoor werd opgemerkt.

Wenst de advocaat/vertrouwenspersoon/voogd nog iets toe te voegen?

Advocaat:

In hoofdorde vorder ik voor mijn cliënt de VS op basis van het gebeuren ten aanzien van zijn vader. Er kan niet worden ontkend dat personen die voor geheime diensten hebben gewerkt in Afghanistan nu vervolgd worden en dat hun familie bijgevolg ook in gevaar verkeert. Ik wil ook de nadruk leggen dat mijn cliënt ook al heeft hij door de omstandigheden niet veel stavende stukken een heel gedetailleerd relaas heeft geleverd en dat hij ook samenwerkt conform artikel 48/6 van de vluchtelingenwet. Artikel 48/7 vermeldt dan ook dat het gebeuren van mijn cliënt in Afghanistan voldoende is om zijn asielrelaas vandaag te staven. Anderzijds wil ik in ondergeschikte orde SB vragen voor mijn cliënt conform 48/4 op basis van blindelings geweld dat vandaag nog gaande is in Kabul. Ook omwille van het feit dat het in ieder geval onmenselijk zou zijn om hem terug te sturen naar Afghanistan. Na de gebeurtenissen die hij en zijn familie hebben gekend. Ik dank u,

Hierin is de COMMISSARIS-GENERAAL te kort geschoten. Er werd hier immers niet over gemotiveerd.

- 4.3.3. Er dient inderdaad herinnerd te worden aan het principe dat kinderen omwille van hun minderjarigheid, hun afhankelijkheid en hun relatieve onvolwassenheid, moeten kunnen genieten van specifieke waarborgen inzake de procedure en bewijslast om te verzekeren dat een rechtvaardige beslissing wordt genomen betreffende hun asielaanvraag.

Cf. UNHCR, Principes directeurs sur la protection internationale No. 8: Les demandes d'asile d'enfants dans le cadre de l'article 1A(2) et de l'article 1(F) de la Convention de 1951 et/ou son Protocole de 1967 relatifs au statut des réfugiés, 22 décembre 2009, HCR/GIP/09/08: <http://www.unhcr.org/cgi-bin/texis/vtx/refworld/rwmain/opendocpdf.pdf?reldoc=v&docid=4cced15c2>:

« 65. En raison de leur jeune âge, de leur dépendance et de leur immaturité relative, les enfants doivent bénéficier de garanties spécifiques en matière de procédure et de preuve afin d'assurer la prise de décisions équitables sur leur demande de reconnaissance du statut de réfugié. »

Meer nog, hoewel de bewijslast meestal wordt gedeeld tussen de persoon die verantwoordelijk is voor de beoordeling van de asielaanvraag en de asielzoeker in het geval van volwassen asielzoekers, kan het nodig zijn, in het geval van minderjarige asielzoekers, dat de bewijslast vooral op de persoon die verantwoordelijk is voor de beoordeling van de asielaanvraag komt te liggen, vooral wanneer de minderjarige niet begeleid is.

Dit principe is zowel van toepassing bij de beoordeling van de vluchtelingenstatus als bij de beoordeling van de subsidiaire beschermingsstatus.

Als de feiten niet kunnen worden geverifieerd en / of als de minderjarige niet in staat is om alle elementen van zijn asielaanvraag te verklaren, moet de persoon verantwoordelijk voor de beoordeling een beslissing nemen op basis van alle gekende omstandigheden, wat een uitgebreide toepassing van het "voordeel van de twijfel" kan vragen.

Op dezelfde manier moet het voordeel van de twijfel worden toegepast als er vragen zijn over de geloofwaardigheid van sommige delen van de asielaanvraag.

Cf. UNHCR, Principes directeurs sur la protection internationale No. 8: Les demandes d'asile d'enfants dans le cadre de l'article 1A(2) et de l'article 1(F) de la Convention de 1951 et/ou son Protocole de 1967 relatifs au statut des réfugiés, 22 décembre 2009, HCR/GIP/09/08: <http://www.unhcr.org/cgi-bin/texis/vtx/refworld/rwmain/opendocpdf.pdf?reldoc=v&docid=4cced15c2>:

« 73. Bien que la charge de la preuve soit habituellement partagée entre la personne chargée de l'évaluation et la ou le requérant dans les demandes présentées par des adultes, il peut s'avérer nécessaire, dans les demandes présentées par des enfants, que la charge de la preuve repose de manière plus importante sur la personne chargée de l'évaluation surtout si l'enfant en question est non accompagnée. Si les faits ne peuvent pas être vérifiés et/ou si l'enfant est incapable d'expliquer totalement sa demande, la personne chargée de l'évaluation doit prendre une décision sur la base de toutes les circonstances connues, ce qui peut demander une application large de la notion de « bénéfice du doute ». De même, il faut accorder le bénéfice du doute à l'enfant si des questions se posent quant à la crédibilité de certaines parties de sa demande. »

- 4.3.4. Het bestaan van een gegronde vrees voor vervolging bij minderjarigen kan zijn oorzaak vinden in de schade toegebracht aan de familie van de minderjarige.

Cf. UNHCR, Principes directeurs sur la protection internationale No. 8: Les demandes d'asile d'enfants dans le cadre de l'article 1A(2) et de l'article 1(F) de la Convention de 1951 et/ou son Protocole de 1967 relatifs au statut des réfugiés, 22 décembre 2009, HCR/GIP/09/08: <http://www.unhcr.org/cgi-bin/texis/vtx/refworld/rwmain/opendocpdf.pdf?reldoc=v&docid=4cced15c2>:

« 17. Les enfants sont également plus sensibles aux actes qui ciblent les membres proches de leur famille. Les préjudices infligés aux membres de la famille de l'enfant peuvent soutenir l'existence d'une crainte fondée de persécution chez l'enfant. »

Op de schouders van het COMMISSARIAAT-GENERAAL rust een onderzoeksplicht.

De verzoeker verwijst verder naar artikel 4, § 1 van het Koninklijk besluit van 11 juli 2003 tot regeling van de werking van en de rechtspleging voor het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen dat bepaalt dat de ambtenaar rekening moet houden met de specifieke omstandigheden waarin de asielzoeker zich bevindt, zeker en vast wanneer het gaat om personen, bijvoorbeeld minderjarigen, die men omwille van hun bijzondere situatie met nog meer omzichtigheid moet benaderen dan andere asielzoekers. (uit het Verslag aan de Koning)

Het belang hiervan lijkt nog versterkt aangezien door artikel 3 van het Koninklijk besluit van 18 augustus 2010 tot wijziging van het koninklijk besluit van 11 juli 2003 tot regeling van de werking van

en de rechtspleging voor het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen in artikel 2 van hetzelfde besluit een tweede lid werd ingevoegd, namelijk:

« De ambtenaren belast met het gehoor van een minderjarige asielzoeker moeten over de vereiste kennis met betrekking tot de bijzondere noden van minderjarigen beschikken. »

Er moet dus met bijzondere omzichtigheid omgesprongen worden met minderjarige asielzoekers.

Zoals informatie over het land van herkomst een vertekend beeld kan geven vanuit een gender perspectief in de mate waarin zij eerder informatie verstrekt over de ervaringen van mannen dan over de ervaringen van vrouwen, kan deze informatie ook de situatie van minderjarigen negeren.

Bijgevolg is het mogelijk dat minderjarigen slechts een beperkte kennis van de omstandigheden in het land van herkomst hebben of dat ze niet in staat zijn om de redenen voor hun vervolging uit te leggen.

Om deze redenen moeten de autoriteiten die verantwoordelijk zijn voor asielprocedures een bijzondere inspanning doen om relevante informatie en ander relevant bewijsmateriaal te verzamelen over de risico's die minderjarigen in het land van herkomst lopen.

Cf. UNHCR, Principes directeurs sur la protection internationale No. 8: Les demandes d'asile d'enfants dans le cadre de l'article 1A(2) et de l'article 1(F) de la Convention de 1951 et/ou son Protocole de 1967 relatifs au statut des réfugiés, 22 décembre 2009, HCR/GIP/09/08: <http://www.unhcr.org/cgi-bin/texis/Mx/refworld/rwmain/opendocpdf.pdf?reldoc=v&docid=4cced15c2>:

« 74. Tout comme les informations sur le pays d'origine peuvent être biaisées du point de vue du genre dans la mesure où elles sont plus susceptibles de faire état de ce que vivent les hommes que de ce que vivent les femmes, ces informations peuvent également négliger le sort des enfants. En outre, il se peut que les enfants n'aient que des connaissances limitées des conditions régnant dans le pays d'origine ou qu'elles et ils soient incapables d'expliquer les raisons de leur persécution. C'est pour ces raisons que les autorités en charge des procédures d'asile doivent faire un effort particulier pour rassembler des informations pertinentes sur le pays d'origine ainsi que d'autres preuves y relatives. »

4.4. De COMMISSARIS-GENERAAL weigert naast de vluchtelingenstatus, ook de subsidiaire beschermingsstatus.

- 4.4.1. Bij het bepalen van de subsidiaire beschermingsstatus moet naast het algemeen geweld verschillende andere factoren in aanmerking genomen worden.

Uit de jurisprudentie van het Hof van Justitie volgt dat er diverse objectieve elementen in ogenschouw genomen moeten worden om het reëel risico voorzien in artikel 48/4, c) van de Vreemdelingenwet te evalueren.

Zo moet ondermeer het aantal burgers die het slachtoffer zijn van blind geweld, het aantal conflict gerelateerde incidenten, de intensiteit van deze incidenten, de doelwitten die de partijen in het conflict beogen, de aard van het gebruikte geweld, de impact van het geweld op het leven van de burgers en de mate waarin dit geweld de burgers dwingt om hun regio van herkomst te verlaten, in overweging genomen worden.

Verder dienen er ook andere objectieve elementen in rekening gebracht worden om na te gaan of er een bedreiging is van de fysieke integriteit van een burger.

Dit blijkt in huidige beslissing niet gebeurd te zijn.

Immers beperkt de beslissing zich tot een zeer korte motivering omtrent het geweld in de regio van herkomst.

Nergens wordt er nagegaan wat het algemeen geweld als invloed heeft op het leven van de verzoeker en of er al dan niet sprake is van een onmenswaardig leven, of een risico op de bedreiging van de fysieke integriteit van verzoeker.

- 4.4.2. De beslissing verwijst naar de 'UNHCR Eligibility Guidelines of assessing the international protection needs of asylum-seekers from Afghanistan van 19 April 2016'.

Het rapport stelt dat het aantal burgerslachtoffers en het aantal veiligheidsincidenten belangrijke indicatoren zijn voor het bepalen van de intensiteit van het voortdurend conflict in Afghanistan, maar ook andere indicatoren in rekening moeten gebracht worden en dit zowel voor de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus.

UNCHR wijst op het belang van deze verschillende indicatoren die in rekening gebracht moeten worden en meer specifiek voor de situatie in Afghanistan.

Het rapport stelt:

In the context of the conflict in Afghanistan, relevant considerations to determine whether the consequences of violence for civilians are sufficiently serious to meet the threshold of persecution include the number of civilian casualties and the number of security incidents, as well as the existence of serious violations of international humanitarian law which constitute threats to life or freedom or other serious harm. Such considerations are not, however, limited to the direct impact of the violence, but also encompass the consequences of violence that are more long-term and indirect, including the impact of the conflict on the human rights situation and the extent to which the conflict impedes the ability of the State to protect human rights. In the context of the conflict in Afghanistan, relevant factors in this respect are:

- (i) the control over civilian populations by AGEs, including through the imposition of parallel justice structures and the meting out of illegal punishments, as well as by means of threats and intimidation of civilians, restrictions on freedom of movement, and the use of extortion and illegal taxation;*
- (ii) forced recruitment;*
- (iii) the impact of violence and insecurity on the humanitarian situation as manifested by food insecurity; poverty and the destruction of livelihoods;*
- (iv) high levels of organized crime and the ability of local strongmen, warlords and corrupt government officials to operate with impunity;*
- (v) systematic constraints on access to education and basic health care as a result of insecurity; and*
- (vi) systematic constraints on participation in public life, including in particular for women*

Uit het rapport somt expliciet een aantal factoren op, waarbij een extra grondig onderzoek naar de noodzaak van bescherming nodig is.

Verzoeker was minderjarig en had een uiterst kwetsbaar profiel.

De weigeringsbeslissing van het commissariaat-generaal is een algemene weigeringsbeslissing en gaat niet verder in op huidige risico's in hoofde van de verzoeker.

- 4.4.3. UNHCR wijst in het rapport op volgende risicoprofielen:

10. Children with Certain Profiles or in Specific Circumstances

Children may fall within a number of the other risk profiles contained in these guidelines. Children may, however, also be at risk of child-specific forms of persecution, including under-age recruitment, child trafficking, kidnapping, bonded or hazardous child labour, domestic violence against children, forced and/or underage marriage, child prostitution and child pornography and the systematic denial of education.

a) Bonded or Hazardous Child Labour

Under the Labour Law children younger than 14 are prohibited from working under any circumstance. Children between the ages of 15 and 18 may engage in "light work" for up to 35 hours per week, but may not be employed in work activities likely to threaten their health or cause disability. Despite this, child labour reportedly remains widespread. Manifestations of child labour in Afghanistan are reported to include the worst forms of child labour, such as debt bondage and other forms of forced labour, the use of children in illicit activities including the drug trade, as well as the use of children in prostitution. Children are reportedly also engaged in hazardous work likely to harm their health, safety or morals. Poor institutional capacity reportedly remains a serious impediment to effective enforcement of the Labour Law, including inadequate resources for inspections and the enforcement of sanctions for violations. In addition, the authorities' capacity to enforce the Labour Law's provisions in relation to children is reported to be further limited by the fact that fewer than 10 per cent of children are reported to have formal birth registrations.

Street children are among the most exposed and vulnerable groups in Afghanistan, with little or no access to government services. Poverty and food shortages are reported to be key reasons for families to send their children on to the streets to beg for food and money.

c) Systematic Denial of Access to Education

Children are reported to face significant obstacles to access to education. Concerns have been expressed about the fact that official government statistics for school attendance may significantly overestimate the number of children attending school in the country, as well as about the quality of education on offer. School attendance by girls continued to be substantially lower than for boys.

High levels of insecurity are a major factor in hampering access to education. The reported use of schools for military purposes by both AGEs and pro-government forces poses further concerns. AGEs are also reported to continue to carry out direct attacks against schools, teachers and students, especially in relation to education for girls. While the majority of reported attacks are attributed to the Taliban, groups affiliated to ISIS are also reported to forcibly close schools and to threaten and intimidate teachers. Other obstacles to girls' education in particular included poverty, early and forced marriage, lack of family support, lack of female teachers, and long distances to the nearest school.

- Verzoeker voldeed als minderjarigen aan de risicoprofiel.

UNCHR onderlijnt uitdrukkelijk de noodzaak aan bescherming in hoofde van dergelijke profielen. Nergens werd deze nood aan bescherming onderzocht voor de verzoeker.

Hoewel de beslissing verwijst naar het rapport van UNCHR en beweert dit rapport in overweging genomen te hebben bij het nemen van de beslissing, kan de verzoeker hiertoe niet besluiten.

De beslissing beperkt zich tot een algemene verwijzing naar de veiligheidssituatie naar de regio van herkomst van verzoeker en is gefocust op het algemeen heersend geweld.

Dit is evident niet afdoende, nu blijkt dat de verzoeker een extra risico loopt en volgens het rapport van de UNCHR een verhoogde noodzaak aan bescherming heeft.

Meer nog de UNHCR vat zelfs de noodzaak aan bescherming als volgt samen:

"Depending on the particular circumstances of the case, UNHCR considers that children falling under the following categories may be in need of international refugee protection:

- a) Children from areas where either AGEs or elements of the ANSF use underage recruitment;*
- b) Children from social milieus where bonded or hazardous child labour is practised;*
- c) Survivors and those at risk of violence against children (including sexual and gender- based violence), including children from social milieus where such violence is practised;*
- d) School-age children, particularly girls;⁴⁵¹ and*
- e) Children against whose parents the ANSF or AGEs are seeking to exact reprisals; and children who are accused by the ANSF or AGEs or having assisted the opposing party.*

Depending on the individual circumstances of the case, they may be in need of international protection on the grounds of their membership of a particular social group, their religion, their (imputed) political opinion, or other relevant grounds.

Asylum claims made by children including any examination of exclusion considerations for former child soldiers, need to be assessed"

De UNHCR is de mening toegedaan dat personen met het profiel van verzoeker, namelijk schoolgaande kinderen nood hebben aan de vluchtelingenstatus.

Het COMMISSARIAAT-GENERAAL dient redelijk te zijn. Als het COMMISSARIAAT beweert dat het rapport van UNCHR in rekening is gebracht, had dit evident moeten blijken.

Indien de COMMISSARIS-GENERAAL de mening zou zijn toegedaan dat de individuele omstandigheden van de verzoeker, ondanks zijn specifiek profiel, geen bescherming zouden vereisen, had dit evident moeten gemotiveerd worden.

Echter heeft de COMMISSARIS-GENERAAL dit nagelaten en kunnen we er alleen maar vanuit gaan dat de beoordeling niet gebeurd is.

4.5. Met betrekking tot de subsidiaire beschermingsstatus

De beslissing verwijst voor het aspect omtrent de subsidiaire bescherming naar de 'UNHCR Eligibility Guidelines of assessing the international protection needs of asylum-seekers from Afghanistan van 19 April 2016' en naar de EASO Country of Origin Information Report, 'Afghanistan - Security Situation van November 2016).

Er dient opgemerkt dat dit absoluut gedateerde informatie is en dat het commissariaat-generaal onmogelijk op grond van deze informatie kan oordelen dat er ACTUEEL geen nood is aan subsidiaire bescherming.

Het rapport van UNHCR van 2016 bevestigde reeds dat de veiligheidssituatie sinds 2015 achteruit is gegaan.

Sindsdien is de situatie blijven achteruitgaan.

De media rapporteert voortdurend over de verslechterde en zeer precare situatie in Afghanistan. De Belgische autoriteiten zijn hier evident van op de hoogte.

FOD Buitenlandse zaken heeft volgend reisadvies momenteel:

reizen naar Afghanistan worden volledig afgeraden. Zou u toch een reis naar dit land ondernemen, dan is het absoluut noodzakelijk advies te vragen aan de Belgische ambassade in Islamabad (Pakistan) en ze op de hoogte brengen van uw aankomst en verplaatsingen in het land.

Het geweld tegen buitenlanders neemt toe in Afghanistan. Terroristische groepen viseren alle westerlingen in het land. Daarom zijn alle reizen naar Afghanistan heel risicovol. Er zijn geen veilige zones meer. De toestand in Kaboel is erg gespannen.

Bij een aanslag op 31/05/2017 in de diplomatieke wijk te Kaboel vielen er 150 doden en 300 gewonden toen een wachtwagen gevuld met springstof ontplofte in de nabijheid van de Duitse ambassade. Het was de zwaarste aanslag in de Afghaanse hoofdstad sinds 2001. Tijdens een terroristische aanval op een guesthouse van een Zweedse NGO te Kaboel op 20/05/2017 werden een Duitse ontwikkelingshulpster en een Afghaanse bewaker gedood en een Finse medewerkster ontvoerd.

Tijdens de eerste twee weken van mei 2017 werd hevig gevochten nabij de noordelijke stad Kunduz.

Op 3/05/2017 blies een zelfmoordterrorist zich op te Kaboel toen een Amerikaans konvooi voorbij reed. Daarbij vielen 8 doden en 28 gewonden. De aanslag vond plaats in de wijk van de Amerikaanse ambassade en het hoofdkwartier van de NATO.

Bij een terroristische aanval op een Afghaanse legerbasis in de buurt van Mazar-e-Sharif op 21/04/2017 vielen er meer dan 160 dodelijke slachtoffers.

Minstens 11 burgers kwamen om in de zuidelijke provincie Helmand tussen Nawa en Lashkar Gah toen een bom langs de rand van de weg explodeerde op 15/04/2017.

Een zelfmoordaanslag nabij het Ministerie van Defensie te Kaboel op 12/04/2017 maakte 5 dodelijke slachtoffers.

Op 8/03/2017 doodden terroristen die als dokters verkleed waren 38 personen in een hospitaal te Kaboel. Bij die aanval vielen ook nog 70 gewonden.

Op 13 november 2016 vielen vier doden en zestien gewonden tijdens een bomaanslag op de luchthaven van Bagram, in het noorden van Kaboel. De aanslag, uitgevoerd door een zelfmoordterrorist, was gericht tegen de daar gestationeerde NATO-troepen. Op 19 oktober waren al twee Amerikanen gedood wanneer een andere NATO-basis nabij Kaboel was aangevallen.

Een terroristische aanval tegen het Duitse consulaat-generaal in de noordelijke stad Mazar-i-Sharif en het daarop volgende vuurgevecht veroorzaakten zes dodelijke slachtoffers en meer dan honderd gewonden op 10 november 2016.

Op 4 augustus 2016 viel een konvooi van 12 westerse toeristen, begeleid door een militaire escorte, in een hinderlaag van terroristen in de westelijke provincie Herat. Daarbij raakten vijf toeristen en hun chauffeur gewond. De aanval vond plaats in het district Chest-e-Sharif. De toeristen waren onderweg van Bamiyan naar Herat.

Eind juli 2016 vonden twee aanslagen plaats te Kaboel. Een dubbele zelfmoordaanslag tegen een betoging op 23 juli veroorzaakte 80 dodelijke slachtoffers en 260 gewonden. Op 31 juli ontplofte een vrachtwagen gevuld met explosieven in de Northgate compound tegen de muur van een hotel voor buitenlanders. Er vielen vier dodelijke slachtoffers. De gasten en het personeel van hotel bleven ongedeerd. Deze aanslag toont aan dat buitenlanders in Afghanistan gevisieerd worden door terroristen..

(zie: https://diplomatie.belgium.be/nl/Diensten/Op_reis_in_het_buitenland/reisadviezen/afghanistan)

Hoewel verzoeker kan erkennen dat een reisadvies bestemd is voor Belgen die naar Afghanistan zouden reizen en niet specifiek betrekking heeft op asielzoekers, is een verwijzing toch dienstig.

Immers schetst het reisadvies de ernst van de situatie. FOD Buitenlandse Zaken erkent dat er geen veilige zones meer zijn in Afghanistan en stelt specifiek dat de situatie in Kaboel gespannen is.

Vervolgens wordt een opsomming gemaakt van recente aanslagen. De meerderheid van deze aanslagen vinden plaats in Kaboel. Kaboel wordt zowel op vlak van frequentie, als de hoegrootheid van de aanslagen het zwaarst getroffen.

Er dient specifiek benadrukt dat al deze aanslagen dateren van NA de rapporten waarop de commissaris-generaal zich baseert om te besluiten dat er geen nood is om de subsidiaire bescherming toe te kennen.

De ernst van de actuele situatie blijkt duidelijk ook het feit dat onder meer Duitsland gestopt is om asielzoekers te repatriëren naar Afghanistan.

Hoewel Duitsland is het verleden een zeer streng asielbeleid voerde inzake de asioldossiers van Afghanen, menen zij dat de situatie in Afghanistan actueel dermate gedeteriorieerd is, dat er actueel niet meer kan overgegaan worden tot gedwongen terugkeer.

Volgens de Duitse autoriteiten dient er eerst een onderzoek gevoerd te worden naar de actuele veiligheidssituatie.

Immers lijkt het risico voor Afghanen om slachtoffer te worden van het willekeurig geweld te groot.

Het is dan ook kennelijk onredelijk dat het commissariaat-generaal zich op verouderde informatie baseert om te stellen dat verzoeker actueel geen risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2 van de Vreemdelingenwet.

De beslissing dient op zijn minst vernietigd te worden, gelet op het feit dat hij gebaseerd is op verouderde en achterhaalde informatie.

4.6. Hoewel de Raad geen eigen onderzoeksbevoegdheid heeft, kan zij wel in casu oordelen in volheid van bevoegdheid.

Uit bovenstaande vaststellingen blijkt dat het Commissariaat-generaal op onredelijke wijze de verklaringen van de verzoeker niet afdoende heeft in rekening gebracht en te snel tot het besluit is gekomen dat er in hoofde van verzoekers geen nood is aan bescherming.

Bijgevolg kan uw Raad op grond van de voorgelegde informatie wel overgaan tot het toekennen van de vluchtelingenstatus, en in ondergeschikte orde de subsidiaire beschermingsstatus.

Ondergeschikt verzoekt de verzoeker de beslissing te vernietigen en terug te sturen naar de Commissaris-Generaal nu verzoeker over nieuwe informatie beschikt, welke zijn vervolgingsvrees onderbouwen en bovendien de actuele veiligheidssituatie in Afghanistan dient beoordeeld te worden."

2.2. Stukken

2.2.1. Aan het verzoekschrift worden geen nieuwe stavingstukken gevoegd.

2.2.2. Op 28 januari 2019 brengt verwerende partij overeenkomstig artikel 39/76, § 1, tweede lid, van de Vreemdelingenwet aan de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) een aanvullende nota bij met referenties naar het rapport "UNHCR Eligibility Guidelines for assessing the international protection needs of asylum-seekers from Afghanistan" van UNHCR van 30 augustus 2018, het EASO Country of Origin Information Report "Afghanistan. Security Situation" van december 2017, p. 1-74, en de update van mei 2018 van dit rapport, p. 1-34, en de "Country Guidance: Afghanistan. Guidance note and common analysis" van EASO van juni 2018, p. 1, 71-77 en 83-84, en met de COI Focus "Afghanistan Security situation in Kabul city" van 24 april 2018.

2.3. Beoordeling

2.3.1. Bevoegdheid

2.3.1.1. Inzake beroepen tegen beslissingen van de commissaris-generaal beschikt de Raad over volheid van rechtsmacht. Dit wil zeggen dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad, die een onderzoek voert op basis van het rechtsplegingdossier. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl.St.* Kamer 2005-06, nr. 2479/001, p. 95-96 en 133). Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund en de kritiek van verzoeker daarop.

2.3.1.2. Ingevolge artikel 49/3 van de Vreemdelingenwet wordt het verzoek om internationale bescherming van verzoeker in hetgeen volgt bij voorrang onderzocht in het kader van het Internationaal Verdrag betreffende de status van vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951 en goedgekeurd bij wet van 26 juni 1953 (hierna: Verdrag van Genève), zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, en vervolgens in het kader van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

2.3.2. Bewijslast

Het wettelijke kader omtrent de bewijslast wordt heden uiteengezet in de artikelen 48/6 en 48/7 van de Vreemdelingenwet, die de omzetting betreffen van artikel 4 van de richtlijn 2011/95/EU van het Europees Parlement en de Raad van 13 december 2011 inzake normen voor de erkenning van onderdanen van derde landen of staatlozen als personen die internationale bescherming genieten, voor een uniforme status voor vluchtelingen of voor personen die in aanmerking komen voor subsidiaire bescherming, en voor de inhoud van de verleende bescherming (herschikking) (hierna: richtlijn 2011/95/EU) en artikel 13, eerste lid, van de richtlijn 2013/32/EU van het Europees Parlement en de Raad van 26 juni 2013 betreffende gemeenschappelijke procedures voor de toekenning en intrekking van de internationale bescherming (herschikking) (hierna: richtlijn 2013/32/EU), en bijgevolg in het licht van deze Unierechtelijke bepalingen dienen gelezen te worden.

De in artikel 4 van de richtlijn 2011/95/EU vervatte beoordeling van feiten en omstandigheden in het kader van een onderzoek naar aanleiding van een verzoek om internationale bescherming verloopt in twee onderscheiden fasen.

De eerste fase betreft de vaststelling van de feitelijke omstandigheden die bewijselementen tot staving van het verzoek kunnen vormen. De in artikel 4, eerste lid, van de richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, eerste lid, van de richtlijn 2013/32/EU beoogde samenwerkingsplicht houdt in dat het in beginsel aan de verzoeker om internationale bescherming toekomt om alle nodige elementen ter staving van zijn verzoek, zoals vermeld in artikel 48/6, § 1, tweede lid, van de Vreemdelingenwet, zo spoedig mogelijk aan te brengen. Hij moet een inspanning doen om dit verzoek te onderbouwen, onder meer aan de hand van verklaringen, schriftelijke bewijzen, zoals documenten en stukken, of ander bewijsmateriaal. Indien de door de verzoeker aangevoerde elementen om welke reden ook niet volledig, actueel of relevant zijn, is het aan de met het onderzoek belaste instanties om actief met de verzoeker samen te werken om alle elementen te verzamelen die het verzoek kunnen staven. Daarnaast dienen deze instanties ervoor te zorgen dat nauwkeurige en actuele informatie wordt verzameld over de algemene situatie in het land van oorsprong en, waar nodig, in landen van doorreis.

De tweede fase betreft de beoordeling in rechte van deze gegevens door de met het onderzoek belaste instanties, waarbij wordt beslist of in het licht van de feiten die een zaak kenmerken, is voldaan aan de materiële voorwaarden voor de toekenning van internationale bescherming, omschreven in de artikelen 48/3 of 48/4 van de Vreemdelingenwet (zie: HvJ 22 november 2012, C-277/11, M., pt. 64-68).

Wanneer een verzoeker bepaalde aspecten van zijn verklaringen niet staft met schriftelijke of andere bewijzen, dan bepaalt artikel 48/6, § 4, van de Vreemdelingenwet dat deze aspecten geen bevestiging behoeven indien aan de volgende cumulatieve voorwaarden is voldaan:

“a) de verzoeker heeft een oprechte inspanning geleverd om zijn verzoek te staven;

b) alle relevante elementen waarover de verzoeker beschikt, zijn voorgelegd, en er is een bevredigende verklaring gegeven omtrent het ontbreken van andere bewijskrachtige elementen;

- c) de verklaringen van de verzoeker zijn samenhangend en aannemelijk bevonden en zijn niet in strijd met de algemene en specifieke informatie die gekend en relevant is voor zijn verzoek;*
- d) de verzoeker heeft zijn verzoek om internationale bescherming zo spoedig mogelijk ingediend, of hij heeft goede redenen kunnen aanvoeren waarom hij nagelaten heeft dit te doen;*
- e) de algemene geloofwaardigheid van de verzoeker is komen vast te staan."*

De beoordeling van een verzoek om internationale bescherming moet plaatsvinden op individuele wijze. Overeenkomstig artikel 48/6, § 5, van de Vreemdelingenwet moet, naast de door verzoeker afgelegde verklaringen en overgelegde documenten, ook onder meer rekening worden gehouden met alle relevante informatie in verband met het land van herkomst op het tijdstip waarop een beslissing inzake het verzoek wordt genomen, met inbegrip van de wettelijke en bestuursrechtelijke bepalingen die gelden in het land van herkomst en de wijze waarop deze worden toegepast. Consistentie, voldoende detaillering en specificiteit, alsook voldoende aannemelijkheid vormen indicatoren op basis waarvan de geloofwaardigheid van de verklaringen kan worden beoordeeld, rekening houdend met individuele omstandigheden van de betrokken verzoeker. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die de nood aan internationale bescherming kunnen rechtvaardigen.

2.3.3. De motieven van de bestreden beslissing

De uitdrukkelijke motiveringsplicht, vervat in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en artikel 62 van de Vreemdelingenwet, heeft tot doel de burger, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. De artikelen 2 en 3 van de genoemde wet van 29 juli 1991 verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een "afdoende" wijze. Het begrip "afdoende" impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing.

De bestreden beslissing moet duidelijk het determinerend motief aangeven op grond waarvan de beslissing is genomen. *In casu* wordt in de motieven van de bestreden beslissing verwezen naar de toepasselijke rechtsregels, namelijk de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet. Tevens bevat de beslissing een motivering in feite, met name dat aan verzoeker de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus worden geweigerd omdat (A) er aan zijn asielrelaas geen geloof kan worden gehecht, nu (i) hij behalve dat zijn vader als kolonel voor de Afghaanse inlichtingendiensten heeft gewerkt geen redenen aangeeft waarom zijn vader door zijn belagers zou kunnen geviséerd worden, (ii) de werkzaamheden van zijn vader in dienst van de overheid eindigden bij de val van het regime van Najibullah Ahmadzai, wiens presidentschap ophield te bestaan in april 1992, ruim een kwarteeuw geleden, en het, indien zijn vader nog altijd vijanden had en nog altijd gevolgd werd, onaannemelijk is dat zijn voltallige gezin vijftientwintig jaar geen problemen kende en zijn vader zelfs zonder belemmeringen een publiek zeer toegankelijke job als winkeluitbater kon uitoefenen, (iii) er van hem kan worden verwacht dat hij beter op de hoogte is van de activiteiten van zijn vader, zeker wanneer dit de enige oorzaak van zijn persoonlijke problemen blijkt te zijn, (iv) het tijdsverloop van zijn vlucht na de ontvoering van zijn vader weinig waarschijnlijk is, (v) zijn verklaringen erop wijzen dat zijn ouders klaarblijkelijk problemen verwachtten, waardoor de onwaarschijnlijkheid met betrekking tot zijn onwetendheid over de situatie na een gezamenlijke reisweg van ruim twee maanden nog verder versterkt wordt, (vi) hij weinig aannemelijke verklaringen aflegde over hoe hij de dood van zijn vader te weten kwam en (vii) de documenten die hij in het kader van zijn asielaanvraag voorlegde niet van die aard zijn dat ze de bovenstaande vaststellingen kunnen wijzigen, en omdat (B) er actueel voor burgers in de hoofdstad Kabul geen reëel risico is op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet. Al deze vaststellingen worden in de bestreden beslissing omstandig toegelicht.

Aldus kunnen de motieven die de bestreden beslissing onderbouwen op eenvoudige wijze in die beslissing worden gelezen zodat verzoeker er kennis van heeft kunnen nemen en hierdoor tevens heeft kunnen nagaan of het zin heeft hiertegen de beroepsmogelijkheden aan te wenden waarover hij in rechte beschikt. Daarmee is aan de voornaamste doelstelling van de formele motiveringsplicht, zoals voorgeschreven in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen en artikel 62 van de Vreemdelingenwet, voldaan. Verzoeker maakt niet duidelijk op welk punt deze formele motivering hem niet in staat zou stellen te begrijpen op grond

van welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is genomen derwijze dat niet voldaan zou zijn aan het hiervoor uiteengezette doel van de formele motiveringsplicht. Daarnaast blijkt uit het verzoekschrift dat verzoeker de motieven van de bestreden beslissing kent, zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht *in casu* is bereikt (cf. RvS 21 maart 2007, nr. 169.217).

Het enig middel kan wat dit betreft niet worden aangenomen.

2.3.4. Beoordeling van de vluchtelingenstatus

Hierboven is reeds gebleken dat de commissaris-generaal verzoekers verzoek om internationale bescherming op individuele wijze heeft onderzocht en omstandig en duidelijk de motieven heeft uiteengezet waarop hij zijn beslissing baseert. Te dezen onderneemt verzoeker in voorliggend verzoekschrift geen ernstige poging om de motieven van de bestreden beslissing te weerleggen of te ontkrachten. Het komt nochtans aan verzoeker toe om deze motieven aan de hand van concrete elementen en argumenten in een ander daglicht te plaatsen. Door zich louter te beperken tot de stelling dat hij het niet eens is met de motivering van de bestreden beslissing en dat hij als niet-begeleide minderjarige een kwetsbaar profiel heeft, zonder *in concreto* te duiden waarom hij het niet eens is met de motieven en in welk opzicht de commissaris-generaal aan zijn persoonlijke omstandigheden is voorbij gegaan, en tot de stelling dat het bestaan van een gegronde vrees voor vervolging bij minderjarigen zijn oorzaak kan vinden in de schade toegebracht aan de familie van de minderjarige, blijft verzoeker daartoe echter in gebreke. Een dergelijk betoog is niet dienstig om de gedetailleerde en pertinente motieven van de bestreden beslissing, die draagkrachtig zijn, steun vinden in het administratief dossier en betrekking hebben op de kern van zijn asielrelaas, te weerleggen of te ontkrachten. Het geheel van deze motieven blijft dan ook onverminderd overeind en wordt door de Raad tot de zijne gemaakt en beschouwd als zijnde hier hernomen.

Waar verzoeker in het verzoekschrift nog wijst op de onderzoeksplicht die op de schouders van de commissaris-generaal rust en op de omstandigheid dat minderjarigen met nog meer omzichtigheid moeten worden behandeld dan andere asielzoekers, stelt de Raad vast dat *in casu* het verzoek om internationale bescherming van verzoeker individueel werd benaderd en dat hierbij rekening werd gehouden met de concrete situatie in zijn land van herkomst alsook met de door hem aangebrachte individuele elementen, waaronder zijn minderjarigheid. Verzoeker brengt geen concrete gegevens bij waaruit het tegendeel blijkt. Nergens uit het administratief dossier blijkt dat artikel 4, § 1, van het koninklijk besluit van 11 juli 2003 tot regeling van de werking van en de rechtspleging voor het CGVS, dat bepaalt dat de ambtenaar rekening houdt met de specifieke omstandigheden die de asielzoeker betreffen, in het bijzonder desgevallend de omstandigheid dat hij behoort tot een kwetsbare groep, niet werd nageleefd. Aan verzoeker werd een voogd toegewezen die hem van begin af aan onder meer heeft bijgestaan in het doorlopen van de asielprocedure. Ook werd verzoeker op het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (hierna: CGVS) gehoord in aanwezigheid van zijn voogd en zijn raadsman, die daarbij, zoals in alle stadia van de procedure, de mogelijkheid hebben gekregen om bijkomende stukken neer te leggen en/of (aanvullende) opmerkingen te formuleren. Bovendien werd het gehoor in kwestie afgenomen door een gespecialiseerde medewerker van het CGVS, die daarbij de nodige zorgvuldigheid aan de dag heeft gelegd. De Raad is dan ook van mening dat de commissaris-generaal bij de beoordeling van verzoekers verklaringen en de stukken in het administratief dossier afdoende rekening heeft gehouden met de jeugdige leeftijd van verzoeker.

De Raad herhaalt ten slotte dat verzoeker de motieven in de bestreden beslissing aan de hand van concrete en inhoudelijke argumenten moet weerleggen. Een theoretische uiteenzetting over het voordeel van de twijfel, die niet is toegespitst op de elementen *in casu*, volstaat hiertoe niet.

In acht genomen wat voorafgaat, kan in hoofde van verzoeker geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 1, A (2) van het Verdrag van Genève en artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet in aanmerking worden genomen.

2.3.5. Beoordeling van de subsidiaire beschermingsstatus

2.3.5.1. Met betrekking tot de ernstige schade zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, a), van de Vreemdelingenwet, kan worden volstaan met de vaststelling dat verzoeker op deze gronden geen subsidiaire bescherming vraagt.

2.3.5.2. In zoverre verzoeker zich met betrekking tot de ernstige schade zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, b), van de Vreemdelingenwet beroept op de aangevoerde asielmotieven, kan dienstig worden verwezen naar de hoger gedane vaststellingen daarover waarbij geconcludeerd wordt dat verzoeker zijn voorgehouden vervolgingsfeiten niet aannemelijk heeft gemaakt.

Waar verzoeker betoogt dat hij als minderjarige voldeed aan het risicoprofiel dat wordt omschreven in het rapport *“UNHCR Eligibility Guidelines for assessing the international protection needs of asylum-seekers from Afghanistan”* van UNHCR van 19 april 2016 waaruit hij citeert, merkt de Raad op dat verzoeker inmiddels meerderjarig is en dat wat in dat rapport beschreven staat niet (meer) op hem van toepassing is. Bovendien blijkt uit verzoekers verklaringen dat hij voordat hij Afghanistan verliet reeds was gestopt met school (adm. doss., stuk 6, gehoorverslag 27 juli 2017, p. 6), zodat niet wordt ingezien in welk opzicht de omstandigheid dat hem in Afghanistan de toegang tot het onderwijs geweigerd zou worden voor verzoeker een ernstige schade zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, b), van de Vreemdelingenwet zou uitmaken.

Voorts dient te worden vastgesteld dat verzoeker geen andere concrete persoonlijke kenmerken en omstandigheden aantoont waaruit blijkt dat hij een reëel risico loopt op foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing, of een reëel risico op een ernstige bedreiging van het leven of de persoon. Verzoeker maakte immers doorheen zijn opeenvolgende verklaringen geen gewag van andere persoonlijke problemen die hij de laatste jaren in Afghanistan zou hebben gekend.

2.3.5.3. Wat betreft de subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet, oordeelt de commissaris-generaal op basis van de informatie toegevoegd aan het administratief dossier dat er voor burgers in de hoofdstad Kabul actueel geen reëel risico bestaat op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet.

In de bestreden beslissing wordt dit als volgt toegelicht:

*“Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in Afghanistan wordt het rapport *“UNHCR Eligibility Guidelines for assessing the international protection needs of asylum-seekers from Afghanistan”* van 19 april 2016 in rekening genomen. Niettegenstaande het rapport aangeeft dat de veiligheidssituatie in 2015 achteruit gegaan is en dat zowel het aantal burgerslachtoffers, als het aantal veiligheidsincidenten op het gehele Afghaanse grondgebied gestegen is, bevestigt het rapport nog steeds het bestaan van regionale verschillen in de veiligheidssituatie in Afghanistan. Bovendien wordt nergens in deze UNHCR richtlijnen geadviseerd om voortgaande op een analyse van de algemene veiligheidssituatie aan elke Afghaan een complementaire vorm van bescherming te bieden. UNHCR benadrukt daarentegen dat elk verzoek om internationale bescherming op eigen merites dient beoordeeld te worden. Rekening houdend met het veranderlijke karakter van het conflict in Afghanistan, dienen de asielaanvragen van Afghanen elk nauwgezet onderzocht te worden, dit in het licht van enerzijds de bewijzen aangevoerd door de betrokken asielzoeker en anderzijds actuele en betrouwbare informatie over de situatie in Afghanistan.*

UNHCR wijst er op dat asielzoekers afkomstig uit “conflict-affected areas” nood kunnen hebben aan bescherming omdat zij het risico lopen blootgesteld te worden aan een ernstige en individuele bedreiging van hun leven of persoon als gevolg van willekeurig geweld. UNHCR adviseert dat bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in de gebieden waar er sprake is van een actief conflict volgende objectieve elementen in ogenschouw genomen worden om te bepalen of er sprake van veralgemeend, willekeurig geweld: (i) het aantal burgers dat het slachtoffer zijn van willekeurig geweld, waaronder bomaanslagen, luchtaanvallen en zelfmoordaanslagen; (ii) het aantal conflict gerelateerde incidenten; en (iii) het aantal personen dat omwille van het conflict ontheemd werden. UNHCR benadrukt dat het aantal burgerslachtoffers en het aantal veiligheidsincidenten belangrijke indicatoren zijn voor het bepalen van de intensiteit van het voortdurend conflict in Afghanistan. In de objectieve informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, worden voornoemde aspecten in rekening gebracht bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in Afghanistan. Ook met andere indicatoren wordt er rekening gehouden, in de eerste plaats bij de beoordeling van de individuele nood aan bescherming, maar ook bij de beoordeling van de nood aan bescherming omwille van de veiligheidssituatie in de regio van herkomst, indien dat de hierboven vermelde indicatoren niet voldoende zijn om het reëel risico voor burgers te beoordelen.

Uit de analyse van de veiligheidssituatie door UNHCR blijkt weliswaar dat de veiligheidssituatie in Afghanistan sinds begin 2013 verslechterd is, doch anderzijds blijkt dat het geweldsniveau en de impact van het conflict nog steeds regionaal erg verschillend is. Deze sterke regionale verschillen typeren het conflict in Afghanistan. Om die redenen dient niet alleen rekening te worden gehouden met de actuele situatie in uw land van herkomst, maar ook met de veiligheidssituatie in het gebied van waar u afkomstig

bent. Gezien uw verklaringen met betrekking tot uw herkomst uit Afghanistan, dient in casu de veiligheidssituatie in de stad Kabul te worden beoordeeld.

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie (zie de aan het administratief dossier toegevoegde COI Focus Afghanistan: Security Situation in Kabul City van 6 juni 2017) blijkt dat nationale en internationale veiligheidsstroepen prominent aanwezig zijn in de stad. Voorts blijkt dat de regering, het Afghaanse Nationale Leger (ANA) en de Afghaanse Nationale Politie (ANP) de situatie in Kabul relatief goed onder controle hebben. De stad is, net zoals bijna alle provinciehoofdsteden stevig in handen van de overheid en relatief veilig. Omwille van de hoge concentratie aan overheidsgebouwen, internationale organisaties, diplomatieke compounds, en internationale en nationale veiligheidsdiensten, verschilt de veiligheidssituatie in de stad Kabul van de situatie in de meeste andere Afghaanse districten en provincies. Het gros van het geweld dat in de hoofdstad plaatsvindt, kan toegeschreven worden aan de AGE's die in de stad actief zijn en er complexe aanslagen plegen. De terreuraanslagen die zij in de onderzochte periode pleegden, kaderen binnen het patroon dat zich de laatste jaren gevestigd heeft in de stad Kabul, met name gecoördineerde en complexe aanslagen die gericht zijn tegen "high profile" doelwitten waarbij de internationale aanwezigheid en Afghaanse autoriteiten worden gevisieerd. Het geweld in de stad is voornamelijk gericht tegen Afghan National Security Forces (ANSF), overheidsmedewerkers, en buitenlandse (diplomatieke) aanwezigheid. Hoewel veel van deze aanslagen gebeuren zonder rekening te houden met mogelijk collateral damage onder burgers, is het duidelijk dat Afghaanse burgers niet het voornaamste doelwit zijn van de opstandelingen in Kabul. Wel heeft IS in de loop van 2016 enkele grootschalige aanslagen gepleegd, waarbij de sjiitische minderheid in de stad gevisieerd werd. Willekeurige aanslagen met veel burgerdoden maar zonder aanwijsbaar doelwit komen niet voor in de stad. Dit patroon houdt nog steeds stand. Sinds begin 2014 viseren de opstandelingen weliswaar uitdrukkelijker civiele doelwitten waar westerlingen samenkomen, doch blijft het aantal burgerslachtoffers beperkt. De impact van de hierboven beschreven aanslagen is verder niet van dien aard dat het inwoners van de stad dwingt hun woonplaats te verlaten. Bovendien blijkt de stad een toevluchtsoord te zijn voor burgers die het geweld in andere districten en provincies ontvluchten.

Niettegenstaande er zich in de hoofdstad Kabul met enige regelmaat complexe aanslagen voordoen, kan er geen gewag gemaakt worden van een situatie van "open combat" of van hevige en voortdurende of ononderbroken gevechten. De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en is gezien hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat er voor burgers in de hoofdstad Kabul actueel geen reëel risico bestaat om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict. Actueel is er voor burgers in de hoofdstad Kabul aldus geen reëel risico op ernstige schade in de zin van art. 48/4, §2, c van de Vreemdelingenwet. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel zou blijken."

Deze informatie wordt genoegzaam bevestigd in het door verwerende partij bij aanvullende nota van 28 januari 2019 aangebrachte rapport "UNHCR Eligibility Guidelines for assessing the international protection needs of asylum-seekers from Afghanistan" van UNHCR van 30 augustus 2018, het EASO Country of Origin Information Report "Afghanistan. Security Situation" van december 2017 en de update van mei 2018 van dit rapport, de "Country Guidance: Afghanistan. Guidance note and common analysis" van EASO van juni 2018 en de COI Focus "Afghanistan Security situation in Kabul city" van 24 april 2018. Verzoeker voert dan ook niet dienstig aan dat de bestreden beslissing gebaseerd is op verouderde en achterhaalde informatie.

Verzoeker brengt ook geen informatie bij waaruit kan blijken dat de informatie uit het administratief dossier niet correct, dan wel niet langer actueel zou zijn of dat de commissaris-generaal hieruit de verkeerde conclusies zou hebben getrokken. Ook in de bestreden beslissing wordt immers erkend dat de veiligheidssituatie in Afghanistan sinds 2015 is achteruitgegaan, doch er wordt tevens gesteld dat er in de hoofdstad Kabul geen gewag gemaakt kan worden van een situatie van "open combat" of van hevige en voortdurende of ononderbroken gevechten en dat er voor burgers in de hoofdstad Kabul actueel geen reëel risico bestaat om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict. Waar verzoeker nog citeert uit een reisadvies van de FOD Buitenlandse Zaken aangaande Afghanistan (en Kabul), kan bovendien worden opgemerkt dat dit reisadvies bestemd is voor reislustige Belgen en niet te beschouwen is als een richtlijn voor de diensten belast met het onderzoek van asielaanvragen. Een negatief reisadvies gericht ten aanzien van toeristen die niet de nationaliteit bezitten van een bepaald land of die niet van een bepaalde regio in dat land afkomstig zijn, kan niet zonder meer worden doorgetrokken naar personen zoals verzoeker die wel deze nationaliteit hebben en van deze regio afkomstig zijn. Het reisadvies waarnaar verzoeker verwijst, is irrelevant daar het niet slaat op verzoekers concrete situatie, doch slechts een algemene strekking heeft en bedoeld is om een algemene

situatieschets te geven voor bezoekers van het betrokken land. Voorts blijkt ook hieruit niet dat er in de hoofdstad Kabul gewag gemaakt kan worden van een situatie van “*open combat*” of van hevige en voortdurende of ononderbroken gevechten en dat er voor burgers in de hoofdstad Kabul actueel een reëel risico zou bestaan om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict.

Waar verzoeker in het verzoekschrift nog stelt dat onder meer Duitsland gestopt is met asielzoekers te repatriëren naar Afghanistan en dat de bevoegde Duitse autoriteiten menen dat de situatie in Afghanistan “*actueel dermate gedeteriorieerd is, dat er actueel niet meer kan overgegaan worden tot gedwongen terugkeer*”, beperkt hij zich tot een loutere bewering die niet *in concreto* wordt gestaafd of onderbouwd met enig begin van bewijs. Verzoeker voegt bij het verzoekschrift geen informatie waaruit dergelijks kan blijken. Evenmin blijkt dit uit de stukken van het rechtsplegingsdossier.

Ten slotte kan worden opgemerkt dat verzoeker geen persoonlijke omstandigheden aantoont die in zijn hoofde het risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet verhogen.

2.3.5.4. Verzoeker toont gelet op het voormelde niet aan dat in zijn hoofde zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij bij een terugkeer naar zijn land van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, van de Vreemdelingenwet.

2.3.6. Ingevolge bovenstaande vaststellingen kan verzoeker niet als vluchteling worden erkend in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet. Verzoeker toont evenmin aan dat hij in aanmerking komt voor de toepassing van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet met betrekking tot de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus.

2.3.7. Omtrent de aangevoerde schending van het zorgvuldigheidsbeginsel moet worden vastgesteld dat dit beginsel de commissaris-generaal oplegt zijn beslissingen zorgvuldig voor te bereiden en deze te stoeien op een correcte feitenvinding. Uit het administratief dossier blijkt dat verzoeker door het CGVS uitvoerig werd gehoord. Tijdens dit interview kreeg hij de mogelijkheid zijn asielmotieven uiteen te zetten en zijn argumenten kracht bij te zetten, kon hij nieuwe en/of aanvullende stukken neerleggen en heeft hij zich laten bijstaan door zijn advocaat en werd hij vergezeld van zijn voogd, dit alles in aanwezigheid van een tolk die het Dari machtig is. De Raad stelt verder vast dat de commissaris-generaal zich voor het nemen van de bestreden beslissing heeft gesteund op alle gegevens van het administratief dossier, op algemeen bekende gegevens over het voorgehouden land van herkomst van verzoeker en op alle dienstige stukken. Het betoog dat de commissaris-generaal niet zorgvuldig tewerk is gegaan kan derhalve niet worden bijgetreden.

2.3.8. Een schending van het redelijkheidsbeginsel kan evenmin worden volgehouden, aangezien de bestreden beslissing geenszins in kennelijke wanverhouding staat tot de motieven waarop zij is gebaseerd. Deze motieven zijn deugdelijk en vinden steun in het administratief dossier.

2.3.9. Uit het voorgaande blijkt dat verzoeker niet aannemelijk maakt dat de commissaris-generaal op basis van een niet correcte feitenvinding of op kennelijk onredelijke wijze tot de bestreden beslissing is gekomen. De schending van de materiële motiveringsplicht, in het licht van de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet, kan niet worden aangenomen.

2.3.10. Waar verzoeker in uiterst ondergeschikte orde vraagt om de bestreden beslissing te vernietigen, wijst de Raad erop dat hij slechts de bevoegdheid heeft om de beslissing van de commissaris-generaal tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus te vernietigen om redenen vermeld in artikel 39/2, § 1, 2°, van de Vreemdelingenwet. Zoals blijkt uit wat voorafgaat, toont verzoeker echter niet aan dat er een substantiële onregelmatigheid kleeft aan de bestreden beslissing die door de Raad niet kan worden hersteld, noch toont hij aan dat er essentiële elementen ontbreken die inhouden dat de Raad niet kan komen tot een bevestiging of een hervorming zonder aanvullende onderzoeksmaatregelen hiertoe te moeten bevelen. Het verzoek tot vernietiging kan bijgevolg niet worden ingewilligd.

2.3.11. Het enig middel is ongegrond.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op een maart tweeduizend negentien door:

dhr. D. DE BRUYN,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. C. VAN DEN WYNGAERT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

C. VAN DEN WYNGAERT

D. DE BRUYN